

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.280/2025/8. szám

A Debreceni Ítéltábla a Melléthei-Barna Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Melléthei-Barna Márton ügyvéd) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek – a Dr. Kovács Lóránd Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Kovács Lóránd ügyvéd) által képviselt alperes neve (cím) alperessel szemben sajtóhelyreigazítás iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 12.P.20.313/2025/6. számú ítélete ellen az alperes részéről 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a M. H. Zrt.-t (cím), hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 736 110 (hétszázharminchatezer-száztíz) forint másodfokú perköltséget, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára pedig legkésőbb ezen ítélet meghozatalától számított 60. (hatvanadik) napig 48 000 (negyvennyolcezer) forint meg nem fizetett fellebbezési illetéket, amelynek során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az alperes szerkesztésében, a M. H. Zrt. (a továbbiakban: kiadó) által kiadott K.-Magyarország Napilap 2025. február 5-i számában „Tisztogató a T.-vezetésben?” címmel jelent meg cikk, amely – egyebek mellett – azt tartalmazta, hogy a felperes visszatér a T. Párt vezetésébe, akiről „már eddig is lehetett tudni, hogy annak idején D. G. főtanácsadója volt, és ő tartotta a kapcsolatot a Gy.-kormánnyal is. Aztán korrupciós ügyek miatt kellett felelnie 2010 után, végül felmentették – emlékeztet a M..” A kiadvány impresszuma cím számon rögzítette az alperes és cím számon a kiadó címét.

[2] A felperes a 2025. március 6-án postára adott küldeményben terjesztett elő helyreigazítási iránti kérelmet (a továbbiakban: helyreigazítási kérelem) az alperesnek címezve, de a kiadó cím szám címére megküldve, amelyet a kiadó címén 2025. március 12-én az alperes nevében meghatalmazott vette át. Az alperes sem a törvényi határidőben, sem azt követően nem tett eleget a kérelemnek.

[3] A felperes a 2025. április 1-jén előterjesztett keresetében kérte kötelezni az alperest helyreigazítás közzétételére és a kiadót a perköltsége viselésére. Hivatkozása szerint az alperes valótlanul állította és híresztelte, hogy a felperes egykor D. G. főtanácsadója volt és a Gy.-kormányal is ő tartotta a kapcsolatot, valamint korrupciós ügyek miatt kellett felelnie. Álláspontja szerint a kiadó címére megküldött, az alperes meghatalmazottja által átvett helyreigazítási kérelemmel eleget tett a sajtószerv előtti eljárásra vonatkozó kötelezettségének.

[4] Az alperes az ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását. Hivatkozása szerint a felperes elmulasztotta a sajtószerv előtti kötelező előzetes eljárást, mert nem az alperes, hanem a kiadó címére küldte meg a helyreigazítási kérelmet, így nem igazolta, hogy határidőben kérte tőle a helyreigazítást. Érdemben azzal védekezett, hogy a kifogásolt közlés aktuális közéleti (politikai) vitához kapcsolódott, amelyben a szabad tájékoztatás jogával élt.

[5] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével kötelezte az alperest a kereseti kérelemnek megfelelő helyreigazító közlemény megjelentetésére, a kiadót pedig arra, hogy fizessen meg a felperesnek 1 413 676 perköltséget, az államnak pedig 31 500 Ft eljárási illetéket.

[6] Az ítélet indokolása szerint a felperes által becsatolt iratok alapján állapította meg a helyreigazítási kérelem megküldésével összefüggő tényállást. A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 496. §-ának (1) bekezdésében foglaltak miatt pedig elsődlegesen abban kellett állást foglalnia, hogy ezzel megvalósult-e a sajtószerv előtti kötelező eljárás. A felperes eleget tett e kötelezettségének, mert a helyreigazítási kérelmet az alperesnek mint szerkesztőségnek címezte, bár nem annak nyíregyházi címét jelölte meg, hanem a kiadóét, azonban a kiadó címén az alperes meghatalmazottja átvette az alperesnek címzett küldeményt.

[7] A postai szolgáltatások nyújtásának és a hivatalos iratokkal kapcsolatos postai szolgáltatás részletes szabályairól, valamint a postai szolgáltatók általános szerződési feltételeiről és a postai szolgáltatásból kizárt vagy feltételesen szállítható küldeményekről szóló 335/2012. (XII. 4.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 9. §-ának (1), 15. §-ának (4), 16. §-ának (3) és (4), 19. §-ának (1), (4) és (6) bekezdései alapján megállapítható, hogy amikor az alperes nevére a főszerkesztő megjelölésével címzett helyreigazítási kérelmet a kiadó címén meghatalmazott átvette, azt az alperes részére szabályszerűen kézbesítették. Ha ugyanis a címzés helytelen lett volna, azon a címen az alperes képviselőjére jogosult személy az iratot nem vehette volna át, úgy meghatalmazotti átvételre sem kerülhetett volna sor. Ez esetben az iratot a kézbesítés akadályának közlésével a feladó részére vissza kellett volna küldeni, ilyen azonban nem történt.

[8] Az alperes által az ellenkérelemben hivatkozott döntések a perbeli esetben nem voltak alkalmazhatóak: a Kúria Pfv.IV.20.780/2023/4. számú határozatában a kérelem tartalmi megfelelősége volt a kérdés, a Kúria Pfv.IV.20.349/2021/3. számú döntésében ímécímre küldött helyreigazítás iránti kérelem volt a jogvita tárgya, a Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.736/2009/3. számú határozata alapjául szolgáló tényállás esetében pedig eltért a helyreigazítási kérelem címzettje és az alperes személye. Ezért nem volt helye a keresetlevél

visszautasításának, valamint az eljárás megszüntetésének, hanem érdemben kellett dönteni a keresetről.

[9] Ezt illetően pedig – az elsőfokú ítéletben részletezettek szerint – az állapítható meg, hogy a támadott tényállítások valótanok, ezért a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 12. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a kereseti kérelemnek megfelelő helyreigazító közlemény közzétételére.

[10] A Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes, ám jogképességgel nem rendelkező alperes tartalomszolgáltatóját: a kiadót a felperes perköltségének megfizetésére, illetőleg az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján le nem rótt eljárási illeték megfizetésére.

[11] Az alperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetet elutasítását, valamint a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. §-a (3) bekezdésének c) és d) pontjaira alapítva arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 495. §-a (1) bekezdésének megsértésével találta alaposnak a keresetet. Abból, és a 496. § (1) bekezdéséből ugyanis az következik, hogy a perben alperesként álló személytől kell a helyreigazítást kérni. A sajtó-helyreigazításra a sajtószerv kötelezett, amely a perbeli esetben az alperes, nem a vele nem azonos és az impresszum szerint is más címen található kiadó. A Pp. 495. §-ához fűzött kommentár értelmében a 30 napos határidő elég kell, hogy legyen a felperesnek, hogy a szerkesztőség pontos nevét és címét kiderítse és a sajtóhelyreigazítási kérelmét közvetlenül a szerkesztőségnek küldje meg. Mivel a pert az alperes ellen kellett megindítani, különös jelentősége van annak, hogy a helyreigazítási kérelmet is vele közöljék, hogy meggyőződhesen annak alaposságáról. A papír alapú impresszum pedig egyértelmű tájékoztatást nyújt arról, hogy a kiadó címére nem küldhető a helyreigazítási kérelem, és – a kiadóétól elkülönítve – rögzíti az alperes címét is, amely vonatkozásban nincs jelentősége, hogy a kiadó ténylegesen központi hírszerkesztést végez-e. Az alperessel történő közlés méltányos elfogadása esetén a Kúria Pfv.IV.21.990/2016/4. számú döntése az iránymutató, amely szerint a jogszabályi előírásoknak megfelel az az előzetes kérelem, amely tartalmazza, hogy mely sajtótermék, mely cikkének, mely közléseit kifogásolja a kérelmező, továbbá a körülményekből alappal feltételezhető, hogy az előzetes kérelem jogszabályban meghatározott címzettjéhez eljutott a levél. Ez azonban nem eredményezheti, hogy a felperes meg se kísérelje annak a valószínűsítését, hogy a helyreigazítási kérelem a nyilvánvalóan helytelen címzése ellenére eljutott az alpereshez, amellyel összefüggő érvelését előterjesztette, azonban az elsőfokú bíróság nem fogadta el, és amellyel sérült a Pp. 279. §-ának (1) bekezdésében rögzített (de a jogirodalomban is részletesen értékelt), a bizonyítékok szabad, de okszerű mérlegelésének elve. A felperes arra hivatkozott, hogy az alperes meghatalmazottja vette át a küldeményt, amelyből az a következtetés vonható le, hogy e személy megfelelő alakiségű meghatalmazással rendelkezett az alperestől a küldeményeinek átvételére. A felperes azonban nem csatolt ilyen meghatalmazást, amelynek tanulmányozása nélkül a meghatalmazotti átvétel ténye nem támasztja alá a felperes állítását, hiszen az történhetett akár tévedésből vagy figyelmetlenségből is. Megjegyezte továbbá, hogy a feladóvevényen, kézbesítési igazoláson nem a felperes neve, címe szerepel, hanem a T. és Sz. Pártot tüntették fel, címeként pedig a cím címet. Ez alapján pedig a felperes nem csatolt olyan postai dokumentumot, amely igazolhatóan a felperestől származik, azaz nem bizonyította, hogy ő adta megfelelően postára azt a helyreigazítás iránti kérelmet, amit a keresetlevélhez

csatolt. A Pp. egyértelmű rendelkezései szerint a per felperesének és alperesének ugyanannak a személynek kell lennie, mint az előzetes eljárás feladója és címzettje, amely és a további eljárási szabályok betartása elvárható a jogi képviselővel eljáró felperestől. A felperes mindezek alapján nem bizonyította, hogy az eljárási szabályoknak megfelelően kérte a helyreigazítást az alperestől.

[12] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a kiadó másodfokú perköltségben való marasztalását. Az elsőfokú ítélet indokaira történő utalás mellett hangsúlyozta: az alperes a – Korm. rendelet 19. §-a szerinti szigorú követelmények szerinti meghatalmazással rendelkező – meghatalmazottja útján átvette a kérelmet, amelyet nem befolyásol, hogy erre a kiadó címén került sor, amely egyébként is a Pp. 499. §-a (1) bekezdésének második mondata szerint a sajtótermékért szerkesztői felelősséget viselő jogi személy. Önmagában az a körülmény, hogy a meghatalmazott a szerkesztőségnek címzett levelet a kiadó székhelyén átvette, arra utal, hogy a kiadó-szerkesztőség viszonyában is olyan belső struktúra érvényesül, amely szerint a szerkesztőségnek címzett leveleket a kiadó címén (székhelyén) meghatalmazással átveszik és azt nyilvánvalóan továbbítják a szerkesztőség részére. Ez a vélelem következik a Pp. 499. §-a (1) bekezdésének második mondata szerinti kiadói felelősségből is, amelynek így kötelezettsége is a szerkesztőségnek érkezett levelek, helyreigazítás iránti kérelmek átvétele. A bírói gyakorlat szerint is megfelel a rendeltetésszerű joggyakorlásnak, ha a felperes vélelmezi, hogy a sajtótermékért a kiadó visel szerkesztői felelősséget és hozzá intézi az előzetes helyreigazítási kérelmet (BDT2024. 4740.). Utalt arra is, hogy a „K. Napilap” szerkesztőségének címét nem tüntették fel az NMHH által vezetett nyilvántartásban, ezért joghatályosan küldhetett kérelmet a kiadó címére, de a médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény 41. §-ának (6) és 46. §-ának (9) bekezdései szerint a hatósági nyilvántartásban és az impresszumban sem kell feltüntetni a szerkesztőség címét. A bírói gyakorlat ilyen esetben csak akkor tulajdonít jelentőséget a kézbesítési akadályoknak, ha a felperes nem az impresszumban közölt adatokat tünteti fel a postai küldeményen és ezért a posta „cím nem azonosítható” jelzéssel küldi azt vissza (BDT2015. 3372.), amely a perbeli esetben nem áll fenn. A bírói gyakorlat szerint (Győri Ítéltábla Pf.20.281/2013/3. számú döntés) továbbá a felperes akkor jár el helyesen, ha a főszerkesztőnek címzett sajtóhelyreigazítás iránti kérelmet a kiadó címére juttatja el olyan esetben, amikor a sajtótermék impresszuma nem tartalmaz minden adatot. E körben annak is jelentősége van az álláspontja szerint, hogy a felperes egy olyan címre (a kiadó címére) küldte el a kérelmet, amely az impresszumban szerepel. A Szegedi Ítéltábla Pf.20.736/2009/3. számú döntése szerint pedig a kérelem akár az alapítónál, akár a kiadónál, akár a szerkesztőségénél előterjeszthető. Az alperes kézbesítés valószínűsítésének hiányával kapcsolatos érvelésével ellentétben pedig postai dokumentummal igazolta a kézbesítés megtörténtét, míg az elsőfokú bíróság eleget tett a bizonyítás eredményének mérlegelésére vonatkozó kötelezettségének. Az alperes az elsőfokú eljárás során nem hivatkozott arra, hogy a meghatalmazás ne lett volna szabályos, továbbá hogy tévedés vagy figyelmetlenség történt, emellett az alperes érdekében állt a bizonyítás arra vonatkozóan, hogy megdöntse a meghatalmazott általi átvételből fakadó szabályos kézbesítés vélelmét, amelyre kísérletet sem tett. Figyelemmel a köztudomásúlag ismert központi szerkesztési eljárására is, a kiadó a polgári jog alapvető követelményeit (jóhiszeműség, tisztesség, elvárható magatartás) is megszegte azzal, hogy nem tájékoztatta arról: tévesnek ítéli a kérelem címzését. Erre is figyelemmel az elsőfokú bíróság nem sértette meg a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó kötelezettségét. Az alperes továbbá az elsőfokú eljárás során nem hivatkozott arra, hogy nem a felperes neve szerepelt a küldeményen, azt pedig nem vitatta, hogy a kérelem tőle származik, amely vonatkozásban azonban nincs helye az ellenkérelem megváltoztatásának.

Az alperesi fellebbezés megalapozottsága esetére pedig kérte az alperes perköltségének mérséklését.

[13] A fellebbezés megalapozatlan.

[14] Az elsőfokú bíróság (a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai mellett) feltárta az ügy érdemi elbírálásához és a perakadályok hiányának megítéléséhez szükséges tényállást, amely alapján – minthogy a másodfokú eljárás tárgyát kizárólag annak az eldöntése képezte, hogy a felperes eleget tett-e a Pp. 495. §-ának (1) bekezdése szerinti, a sajtószerző előtti kötelező előzetes eljárásnak – helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes immáron nem vitásan megalapozott keresetéről érdemben kellett döntenie. E döntésének indokaival pedig az ítéltábla mindenben egyetértett, és csak a fellebbezésben foglaltak miatt utal a következőkre.

[15] Az alperes az eljárási szabályokkal ellentétesen kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását. A Pp. 495. §-ának (1) és 496. §-ának (1) bekezdései ugyanis a Pp. 176. §-a (1) bekezdésének c) pontja szerinti, azaz a keresetlevél visszautasítását eredményező, illetőleg a Pp. 240. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerinti hivatalból megszüntetési okként szabályozza a sajtószerző előtti kötelező előzetes eljárást. Mivel azonban a Pp. 370. §-ának (2) bekezdése szerint a másodfokú bíróság a felülbírálati jogkörét erre irányuló fellebbezési kérelem, csatlakozó fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül, hivatalból gyakorolja az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó esetekben, a Pp. 379. §-a szerint pedig ilyen oknak minősül az eljárás megszüntetése is, az ítéltábla annak ellenére is elbírálta a fellebbezést, hogy az alperes nem az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését kérte.

[16] A Pp. 495. §-a (1) bekezdésének első mondata értelmében az Smtv. szerinti helyreigazító közlemény közzétételét az érintett személy vagy szervezet az általa vitatott közlemény közzétételétől számított harminc napon belül írásban kérheti a médiaszolgáltatótól, a sajtótermék szerkesztőségétől vagy a hírügynökségtől (a továbbiakban együtt: sajtószerző). A második mondata szerint a határidőt megtartottnak kell tekinteni, ha a helyreigazítás iránti kérelmet legkésőbb e határidő utolsó napján a sajtószerző címére ajánlott küldeményként postára adták.

[17] Az eljárás során nem volt vitás, hogy e sajtószerzőnek az alperes minősül, nem pedig a kiadó, az elsőfokú bíróság pedig helytállóan utalt arra a Korm. rendelet rendelkezésit is felhívva, hogy a felperes eleget tett e kötelezettségének azzal, hogy a kiadó címén, de az alperes meghatalmazottja útján gondoskodott a helyreigazítási kérelem alpereshez való előterjesztéséről.

[18] A fellebbezésben foglaltaktól eltérően nem változtat ezen, hogy az alperes rendelkezik az impresszumban külön is feltüntetett önálló postacímmel, ugyanis kizárólag annak van jelentősége, hogy a felperes által saját kockázatára megjelölt cím is az alperes címének minősül-e, azaz ott lehetséges volt-e a küldemény alperes részére történő kézbesítése. Az azonban az alperes, illetőleg a kiadó saját megfontolása, hogy alkalmaz-e meghatalmazottat az alperes részére küldött küldemények kiadó címén történő átvételére is, amelynek kapcsán a fellebbezés sem vitatta az elsőfokú ítélet Korm. rendelet rendelkezéseit.

alapuló – helytálló – érvelését. Azzal pedig, hogy az alperesnek meghatalmazottja van/volt a kiadó címére érkező küldemény átvételére, e cím is a sajtószerv Pp. 495. §-a (1) bekezdésének második mondata szerinti címének minősül. Az alperes e vonatkozásban ugyanis iratellenesen hivatkozott arra, hogy a papír alapú impresszum egyértelmű tájékoztatást nyújtott volna arról, hogy a kiadó címére nem küldhető helyreigazítási kérelem, az ugyanis ilyen kitétele nem rögzít (1/F/4. sorszám alatti irat), de a meghatalmazott biztosítása és a részére történő kézbesítés hatálya miatt közömbös is.

[19] A helyreigazítási kérelem (az alább elbíráltak szerint is) a felperes jognyilatkozata volt, az abban foglalt joghatás kiváltására irányuló akaratnyilatkozatát – ennek részeként, hogy kivel szemben áll fenn igénye – pedig nem az dönti el, hogy azt kinek a postai címére küldték, hanem hogy ki volt a jognyilatkozat polgári jogi értelemben vett címzettje [a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:4. §-ának (1) és 6:5. §-ának (1) bekezdései]. A felperes pedig az alperestől kérte a helyreigazítást (keresetlevél 1/F/2. sorszámú melléklete) – bár a kiadó címén (keresetlevél 1/F/2. sorszámú melléklete) –, majd vele szemben indította meg a pert is.

[20] A meghatalmazott útján történő kézbesítés kapcsán pedig annak a hangsúlyozása szükséges, hogy az alperes az elsőfokú eljárás során azzal védekezett, hogy a felperes határidőben a kiadó címére juttatta el a helyreigazítási kérelmet, nem az alperesi szerkesztőséghez, amelyet kiegészítve a fellebbezésben vitássá tette, hogy a meghatalmazottja vette-e át a küldeményt, avagy arra tévedésből, illetve figyelmetlenségből került sor. A Pp. 500. §-a (2) bekezdésének g) pontja alapján azonban a perben nincs helye ellenkérelem-változtatásnak, ezért az alperes erre a másodfokú eljárásban eredményesen már nem hivatkozhatott. Ettől függetlenül az elsőfokú ítéletben helytállóan kifejtettek mellett az ítéltábla utal arra is, hogy a perben nem volt vitás, hogy az alperes a kiadó cégjogi értelemben vett fióktelepeként működik (1/F/5. sorszámú cégkivonat 7/73. pont), a központi ügyintézés helye pedig a kiadó, azaz a küldemény kézbesítési címe, ahol meghatalmazottként a kiadó érdekkörében (is) eljáró személy vette át az alperesnek címzett kérelmet.

[21] Figyelemmel az elsőfokú ítéletben a kézbesítés jogszabályi környezetével összefüggésben részletezettekre is, és mivel a felperes postai kézbesítési dokumentummal igazolta, hogy a kérelmet az alperes meghatalmazottjának kézbesítették, a továbbiakban az alperes érdekében állt [Pp. 265. §-ának (1) bekezdése], hogy a bíróság ezzel ellentétes tényeket fogadjon el, azaz hogy megdöntse a kézbesítés postai dokumentummal igazolt szabályszerűségét. E vonatkozásban azonban semmilyen bizonyítékot, bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, különösen nem a Pp. 498. §-ának (1) bekezdésében rögzített szigorú bizonyítási szabályok alapján, így egyebek mellett a vonatkozásban sem, hogy az alperes és az érdekkörében eljáró kiadó szervezetén belül mi lett a küldemény sorsa.

[22] Az ítéltábla a teljesség kedvéért rögzíti ugyanakkor azt is, hogy a per tárgyát képező meghatalmazás származhatott az alperesi főszerkesztőtől, de a kiadótól is. A Korm. rendelet 19. §-a (1) bekezdésének első és második mondatai alapján ugyanis a címzett a postai küldemény átvételére más személy vagy szervezet részére meghatalmazást adhat; a szervezet mint címzett nevében az adhat meghatalmazást a küldemény átvételére, aki jogszabály alapján a szervezet képviselőjére jogosult. Mindezek alapján pedig nyilvánvalóan az alperes és az érdekkörében eljáró, az érte felelősséget viselő kiadó érdekében merült fel a meghatalmazott kézbesítési dokumentummal ellentétes eljárásának bizonyítása. Ugyanis az

sem változtat az alperes bizonyítási érdekén, ha a perbeli jogait jóhiszeműen gyakorolva nem is volt esetlegesen tisztában a nevében a kiadó által jogszerűen adott meghatalmazással, míg a fentiekkel ellentétes jogértelmezés esetén a kiadó és az alperes joggyakorlása – az elsőfokú ítéletben is kifejtettek szerint – rendeltetésellenesnek minősül [Ptk. 1:5. §-ának (1) bekezdése].

[23] Az ítéltábla ugyancsak a teljesség kedvéért rögzíti azt is, hogy a kiadó közvetett kézbesítői státusza is felmerülhetett volna a perbeli esetben, ugyanis a Korm. rendelet 20. §-ának (2) bekezdése szerinti a több címzett által használt vagy nem a használó által üzemeltetett irodaház, üzletház, ipari park, gyártelep vagy más hasonló létesítmény esetében az ezen létesítményeket üzemeltető szervezet köteles közvetett kézbesítőként eljárni, ha a postai szolgáltatónak az épületben vagy az ingatlan területén működő címzetthez történő eljutása bármilyen módon korlátozott, nem biztonságos vagy a címzettek elérési helye nem egyértelműen beazonosítható.

[24] Az alperes alaptalanul sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 279. §-ának (1) bekezdésében a bizonyítás eredményének mérlegelésére vonatkozóan szabályozottakat. Ugyanis az elsőfokú bíróság – szükségtelenül meg nem ismételve az elsőfokú ítéletben és a fent részletezetteket – megalapozottan tulajdonított jelentőséget a meghatalmazott útján történt kézbesítésnek és az azzal összefüggő körülményeknek.

[25] Az alperes továbbá ugyancsak az ellenkérelmét meg nem engedhető módon megváltoztatva [Pp. 500. §-a (2) bekezdésének g) pontja] vitatta a fellebbezésben, hogy a felperes adta postára a kérelmet, illetőleg egyáltalán postára adta azt, és utalt erre vonatkozó bizonyítékként [a Pp. 498. §-ának (1) bekezdésében foglaltakkal ellentétesen] a küldemény feladóvevényére. Az elsőfokú eljárás során ugyanis ezt maga sem tette vitássá, holott a fent rögzítettek szerint neki vagy az érdekkörében eljáró kiadónak tudomással kellett lennie a 2024. március 12-én átvett „küldemény” sorsáról (különösen ha az nem a felperestől származott). Ettől függetlenül az ítéltábla a teljesség kedvéért rögzíti, hogy a keresetlevél mellékleteként becsatolt feladóvevényen nemcsak a T. és Sz. Párt szerepel feladóként, de azon a helyreigazítási kérelmet is képviselőként jegyző és a felperesért a perben is eljáró jogi képviselőjének ímélcímét is feltüntették. A Pp. már idézett 495. §-a (1) bekezdésének második mondata továbbá általános alany használatával rögzíti a „postára adták” kitételt, azaz az alperes által elvárt formalizmustól eltérően más is feladhatta a felperes kérelmét.

[26] Az ítéltábla mindezek alapján – mivel nem volt helye az eljárás megszüntetésének – helybenhagyta az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján.

[27] Az ítéltábla a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése és 499. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszes alperes kiadóját a felperes megbízási szerződésen alapuló ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének megfizetésére, amelynek felszámítottal egyező összegében a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján marasztalta a kiadót. Az ítéltábla ennek részeként – a fellebbezési ellenkérelemre felszámított 327 160 Ft ügyvédi munkadíj mellett – számításba vette a felperesi képviselő tárgyaláson történő megjelenésével összefüggésben érvényesített 408 950 Ft ügyvédi munkadíjat (úton eltöltött

időre: 3 óra, tárgyalásra való felkészülés: 1 óra, tárgyaláson történő jelenlét: 1 óra, összesen 5 óra).

[28] A kiadó ugyanezen jogszabályhelyek és a Pp. 102. §-ának (1) bekezdése alapján köteles viselni a perben fennálló tárgyi illetékfeljegyzési jog alapján feljegyzett fellebbezési illetéket. Az ennek megfizetésére vonatkozó rendelkezés pedig az Itv. 78. §-ának (4) bekezdésén, valamint a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (2a) bekezdésein alapul.

Debrecen, 2025. július 10.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró